

denne Konto er jo ikke udtømt. Der mangler eet, maaske flere Navne paa den. Men, som sagt, foruden Kontoen af 1. Februar er der jo andre Konti af ganske tilsvarende Art. Der er maaske nok en Del af disse Konti, der er sluttet med Gevinst, men det forbedrer jo i og for sig ikke Sagen, de vedkommende har spekuleret paa ganske samme Maade som disse, de har blot været heldigere, eller Banken har paa deres Vegne været heldigere. De har gjort sig skyldige i ganske de samme Forhold som de stakkels Mennesker af 1. Februar-Listen, hvis Navne nu er offentliggjort. Man har hidtil, har jeg hørt, haft megen Medlidenhed med disse Folk. Men det er dog ikke nok, at man nu faar rensset med Hensyn til den Liste og faar konstateret, hvem der staar med Rette, og hvem der staar med Urette paa den. Der gaar Historier om mangehaande andre Mennesker. Jeg skal i Dag afholde mig fra at nævne Navne fra de andre Konti. Jeg gaar ud fra som noget selvfølgeligt, at Ministeriet vil drage Omsorg for, at de andre Konti bliver behandlet paa samme Maade som Kontoen af 1. Februar. Lad os faa fuld Klarhed over, hvem det var, som udgjorde Glückstadts Vennekreds. Der var jo en Tid, da man var stærkt interesseret derfor i Venstre, den Gang da Regeringspressen og Regeringsforeningen her i Hovedstaden talte om, at nu skulde man nok faa konstateret den radikal-socialistiske Alliances Forbindelse med Landmandsbanksvindelens Mænd. Der var en Tid, hvor Bladet „København“ betegnede det som noget af en Skandale blot at have siddet i Bestyrelse sammen med Glückstadt. Lad os da faa at vide, hvem Vennekredsen var, lad os faa fuld Klarhed over denne Vennekreds! Den var jo større end de 60—70 Personer, som nu er nævnt, adskilligt større, selv om den havde en vis rimelig Grænse. Jeg kan ikke tro det muligt, hvad der i Dag gaar Rygter om i Rigsdagen, at Venstre og Konservative skulde være imod en fuld Opklaring af disse Konti i Landmandsbanken. Det kan jeg ikke antage, det maa være et ondssindet Rygte, som nu igen er udspreedt om Venstre og Konservative. Venstre og Konservative vil, hvis de stilles overfor dette Spørgsmaal om fuld Opklaring paa dette Punkt, naturligvis stille sig ved Siden af Socialdemokraterne og sige: Selvfølgelig skal ikke blot disse 60—70 Mennesker frem i Belysning, men alle de, som staar paa samme Maade, skal frem. Jeg haaber, som sagt, at de nævnte Partier vil bidrage

til, at det sker. Ellers tvinger de jo os, som har en eller anden Viden, til før eller senere at bruge den paa Trods af Bestræbelserne for at holde skjult.

Den Kapitalisme, som er koncentreret i Aktieselskaber, er i Virkeligheden fældet ved denne Beretning, fældet saadan, at intet Menneske, der for Alvor vil kalde sig Samfundsborger, kan gaa hen og støtte en Politik, der fortsat gaar ud paa at sikre og opretholde det kapitalistiske System. Konsekvensen af denne Beretning bør være, at man erkender, hvad der sikkert er rigtigt, at Banker, og Aktieselskaber overhovedet, er offentlige Institutioner, som skal være underkastet Samfundets Kontrol og Samfundets vidtgaaende Lovgivning og Revision. Ved en Lovgivning, der optager de rigtige Bestemmelser, Bestemmelser, der sikrer Samfundet denne Indflydelse paa og Kontrol med Aktieselskabsvirksomheden, vil man vise, om man har forstaaet at drage Lære af den Beretning, som er afgivet. De Midler, hvormed der virkes i Banker og Aktieselskaber, er jo nemlig ikke privat Ejendom, det er ikke de enkelte Direktører eller Bestyrelsesmedlemmer, som ejer de Penge, med hvilke de handler. Privatmænd, som har Formue og anvender den i Forretning, kan naturligvis handle med den, som de vil, kan bortødsle den, spekulere med den, spille den bort, eller hvad de vil, men Bankers Aktiekapital hidrører fra større eller mindre Dele af Befolkningen, og store Kapitaler, som indestaar i Banker — for øvrigt ogsaa i adskillige Aktieselskaber —, hidrører ogsaa fra Smaafolks Indskud. Det er derfor ganske urimeligt, at disse Kapitaler administreres af mer eller mindre tilfældigt sammensatte Bestyrelser, der betragter Formuerne som deres private Ejendom og handler ganske uforsvarligt med dem, hvad denne Beretning viser i talrige Tilfælde. Ja, det er jo endog ofte saaledes, at det er Folk, der ikke ejer en Skilling, som sidder og administrerer disse Kapitaler, og uden at der er den tilbørlige Kontrol, som sikrer imod, at de føler sig fristet til at træde ind i Spekulationer, som de maaske af økonomiske Grunde kan føle sig fristet til. Det hænder jo ofte — mærkværdigt ofte, kan man maaske sige —, at de, der administrerer andres Penge, selv bliver rige, medens de, der har Pengene inde, bliver fattigere, end de var i Forvejen. Hvis man gennemgaar Rækken af de Personer, som har deltaget i den Periode, om hvilken Kommissionen beretter, er det jo ogsaa Tilfældet, at her har, som jeg sagde før, talrige Personer endt deres Virksomhed i disse Spekulationer med